
Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 1985 r., I PA 25

Palestra 30/4(340), 92-93

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Z tytułu uczestnictwa w procesie obrona jest oczywiście instytucją prawa publicznego. Z tego nie można jednak wnioskować, by obrońca, który nie sprawuje urzędu, pełnił służbę państwową.

(NICKOL)

Prawo tworzy taki zbiór, który mało nadaje się do specjalizacji.

(BOULENGE)

Sprawiedliwe prawo to nie tylko prawo stanowione, ale i przestrzegane.

(CZESZEJKO-SOCHACKI)

Mecenasem zostać była rzecz arcytrudna. Ta korporacja stanowiła prawdziwy status in statu i nie każdemu, kto chciał i wart był tego, pozwalano wnieść w swoje grono.

(MICOWSKI 1845)

Wszystkie nasze reformy prowadzają się w istocie rzeczy do mnożenia biurokratów.

(DOSTOJEWSKI)

Podstawową metodą badania zjawisk — zarówno fizycznych jak psychicznych — jest obserwacja.

(PETRAŻYCKI)

I gdzie ma być dobrze, tam nie prawa same mają władać, ale mądrzy, bogobojni, a cnotliwi ludzie; albowiem prawa pisane nie mogą tego obwarować, iżby zawždy ten wygrał, który ma sprawiedliwą.

(GÓRNICKI)

Zła ustawa zmusza zawsze ustawodawcę do wydawania innych ustaw, często także niedobrych, które mają usunąć złe skutki tej pierwszej lub co najmniej zapewnić spełnienie jej zadania.

(MONTESQUIEU)

Wybrał R. Łyczywek

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO

Postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 14 sierpnia 1985 r.

I PA 25/85

Teza postanowienia ma następujące brzmienie:

Od decyzji Ministra Sprawiedliwości wydanej na podstawie art. 47 ust. 2 ustawy-Prawo o adwokaturze nie przysługuje skarga do Sądu Najwyższego.

niejawnym sprawy ze skargi T. T. na decyzję Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 kwietnia 1985 r. BAR. I. 310/139/85 o odmowie wpisu na listę adwokatów,

postanawia:

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 14 sierpnia 1985 r. na posiedzeniu

skargę odrzucić.

Uzasadnienie

Okręgowa Rada Adwokacka w W. uchwałą z dnia 20 grudnia 1984 r. oraz Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej uchwałą z dnia 21 lutego 1985 r. załatwiły odmownie wniosek T. T. o wpis na listę adwokatów.

Od uchwały Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 21 lutego 1985 r. T. T. wniósł odwołanie do Ministra Sprawiedliwości.

Minister Sprawiedliwości, rozpoznając odwołanie T. T., uznał, że ocena przydatności odwołującego się do zawodu adwokackiego dokonana przez organa samorządu adwokackiego jest w pełni uzasadniona i w związku z tym decyzją z dnia 30 kwietnia 1985 r. nie uwzględnił odwołania zainteresowanego.

Decyzję Ministra Sprawiedliwości zaskarżył T. T. do Sądu Najwyższego.

W skardze swojej zainteresowany wnosi o wydanie orzeczenia nakazującego Okręgowej Radzie Adwokackiej w W. wpisanie go na listę adwokatów Izby Adwokackiej w W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na decyzję Ministra Sprawiedliwości wydaną w wyniku rozpoznania odwołania od odmownej uchwały co do wpisu na listę adwokatów skarga jest niedopuszczalna.

Skarżący powołuje się na art. 69 ust. 3 ustawy-Prawo o adwokaturze, mający stanowić podstawę zaskarżenia decyzji Ministra Sprawiedliwości.

Pogląd ten jest błędny. Artykuł 69 ust. 3 prawa o adwokaturze stanowi podstawę do złożenia skargi na decyzję Ministra Sprawiedliwości, w której sprzeciwił się on wpisowi na listę adwokatów bądź aplikantów adwokackich. Dotyczy więc to sytuacji, gdy Minister Sprawiedliwości decyzją swą kwestionuje pozytywną dla zaintereso-

wanego uchwałę właściwego organu adwokatury. Natomiast zaskarżona decyzja dotyczy innej sytuacji. Decyzja ta została wydana na podstawie art. 47 ust. 2 prawa o adwokaturze i akceptuje stanowisko organów adwokatury co do odmowy wpisu zainteresowanego na listę adwokatów.

Przepis powyższy uprawnia Ministra Sprawiedliwości — zgodnie z przepisami kodeksu postępowania administracyjnego — do kontroli zasadności stanowiska organów adwokatury w sprawie odmowy wpisu na listę adwokatów.

Od takiej decyzji Ministra Sprawiedliwości wydanej na podstawie art. 47 ust. 2 prawa o adwokaturze nie przysługuje skarga do Sądu Najwyższego. Przepisy bowiem prawa o adwokaturze ani przepisy kodeksu postępowania administracyjnego nie przewidują możliwości odwołania się od takiej decyzji do Sądu Najwyższego (lub innego sądu).

Wobec tego że prawo o adwokaturze samodzielnie normuje kwestię dopuszczalności i zakresu kontroli sądowej decyzji (uchwał) organów adwokatury, do kontroli tej nie stosuje się przepisów kodeksu postępowania administracyjnego dotyczących sądowej kontroli decyzji administracyjnych (*podkreśl. Redakcji „Palestry”*).

Skoro więc w prawie o adwokaturze nie ma przepisu, który by uprawniał osobę zainteresowaną do złożenia skargi na odmowną decyzję Ministra Sprawiedliwości wydaną na podstawie art. 47 ust. 2 tego prawa, to skarga taka nie przysługuje.

Z tych względów, na podstawie art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.*